

Da tante Lalla i 1896 endelig måtte bestemme seg til å reise til sine egne og forlate oss for godt, hadde jeg den lykke å få en ny "tante" til barna, frøken Johanne Schubarth, en kjekk ung pike med god middelskoleeksamen og varme anbefalinger fra sin skolebestyrer i Sandefjord. Hun var niese av en god vennine av oss, frøken Hilda Christensen, som allerede den gang hadde et navn som ekspert på plantefargingens område, og var et sjeldent intelligent og varmhjertet menneske. "Tante Johanne" gikk inn som et skattet medlem av vår familie, og vi står i dyp takknemlighetsgjeld til henne for alle de mange år hun var våre barns beste venn og opdrager og min trofaste venn og støtte.

Marie Michelet i "Minner og tidsbilleder" side 208.

Vallerlien blev efterhånden det hjem som opigjennem årene hadde stått for oss som et fremtidsideal. Jeg kan aldri tenke tilbake på disse vårt hjem grunnleggende år uten en varm takk i mitt hjerte til dem som hjalp oss og gjorde det mulig for oss å få alle disse våre idealer virkeliggjort. Foruten tante Johanne som hersket i barnas verden og vår dyktige Olga som jeg fikk med mig da prestegårdshjemmet på Ås ble oppløst, var det snekker, Pedersen på Haugbakken, en liten plass borte på Helgerud.

Marie Michelet i "Minner og tidsbilleder" side 221.

Men for at vi skal kunne nå lenger og lenger frem, må vi ha levende i våre hjerter to tanker:

Den ene er vårt råds ideelle formål: *Menneskehetens enhet*. I ethvert stort lang er der en stor fare. Denne fare er at følelsen for bygden, for byen, for landsdelen hvor man bor, skal være sterkere enn følelsen for hele landet. Derfor lærer innvånerne i hvert land fra barndommen av patriotisme. Ved patriotismens bånd knyttes bygdene, byene, landsdelene sammen, og i samme øieblikk et lands område blir større enn dets folks fedrelandskjærlighet, i samme øieblikk er nasjonene truet av den dødelig fare, for patriotismen er sannelig et folks hjerteblod. Men i vårt råd, hvor de forskjellige deler er nasjoner, må vi dyrke en følelse som i forhold til patriotismen er så meget større som denne følelse selv er større og edlere enn kjærligheten til bygd, til by, til landsdel. Kanskje denne følelse ennå ikke har funnet sitt rette navn, men inntil det er funnet, må vi vedbli med å kalle den "tro på menneskehetens enhet", og denne tro på *menneskehetens enhet* er det vi må betrakte som en kjærlighet større, mer dragende, mer strålende, mer tilfredstillende enn bare kjærligheten til ens eget land.

Det er den ideelle side av vårt arbeide, overalt å nære denne følelse, å påvirke alle vi kommer sammen med i alle land med denne overbevisning at hvor forskjellige enn dens uttrykk er gjennom hver nasjon – i sitt hjerte er menneskeheten en.

(Juni 1904 generalforsamling i Berlin I.C.W International Council of Women.)

Marie Michelet i "Minner og tidsbilleder" side 265

Den 3. juni 1903 blev vår lille Julie Caroline Magdalene født og opkalt etter tante Julia. Og dette yndige lille vesen, som foruten tante Julia også hadde tante Johanne som fadder og pleiemor av den meste enestående slags, blev en solstråle i vårt hjem og for oss alle. Ritkignok blev tante Johanne imellem litt vel svak for henne.

Marie Michelet i "Minner og tidsbilleder" side 265

Da Bolette var 6 ½ år, begynte vi på Høvik en liten klasse med et par små venninner, og Nanna ble tatt "attpå" mer som en slags barnehage. Hun var bare 4 år, men jeg vilde holde henne sammen med Bolette, de måtte ikke vokse fra hverandre. Tante Johanne var deres lærerinne. Jeg tok også min del, og denne skole fortsatte vi med på Vallerlien til de kom inn i middelklasse på Sandvikens skole.

Marie Michelet i "Minner og tidsbilleder" side 266

For å være sikre på at barnas undervisning holdt mål, hadde skolebestyrer Jakob Berle som var gift med min venninne Johanne Petersen, tillatt oss på sende dem inn en måneds tid på Berle skole før sommerferien, så de fikk delta i årets eksamen. Tante Johanne bodde med dem hos Andersen Aars og Bolette tok optagelsesprøve til middelskolen som den gang var fireårig og begynte med syvende klasse.

Marie Michelet i "Minner og tidsbilleder" side 266

Religion, norsk og historie hadde vi hos mor, geografi, naturhistorie og regning hadde vi hos vår kjære "tante Johanne", som like lite som mor hadde tatt lærerinne eksamen, tvert imot var pur ung og helt uerfaren.

Marie Michelet i "Minner og tidsbilleder" side 267

Bolette tok middelskoleeksamen 1906, blev konfirmert om høsten, og tante Johanne fulgte henne til Tambach, hvor hun tilbragte 1 ½ lykkelige år.

Marie Michelet i "Minner og tidsbilleder" side 277

Tante Johanne kom etter denne tid aldri mer helt tilbake til oss. Hun hadde bestemt sig til å bli sykepleierske og reise fra Tambach til Berlin, hvor hun fikk sin utdanning. Men hun har (og vil i fremtiden) alltid tilhøre vår familie som en kjær og skattet venn, til hvem vi alle står i stor takknemlighets gjeld.

Marie Michelet i "Minner og tidsbilleder" side 277

I 1906 fikk Bolette middelskoleeksamen, og samme høst drog tante Johanne av sted med henne til Tambach.

Marie Michelet i "Minner og tidsbilleder" side 317

Tante Johanne hadde vært i Sollstedt ved Walters fødsel (Bolette's sønn), og hun hadde lært Bolette op i det riktige barnestell, så da jeg kom, var det ikke mer å lære, - alt gikk etter klokkeslett og i fineste orden, - det var bare å glede sig og si ja og amen.

Marie Michelet i "Minner og tidsbilleder" side 340

Da krigen brøt ut i august (1914), sluttet naturligvis tilstrømningene (til jubileumsutstillingen), og etter 14 dage etter trodde man at arbeidet kunne innstilles. Men det blev nok det motsatte. Det viste sig at ruten via Bergen – Kristiania var blitt en verdensrute, og det varte da heller ikke lenge før vi fikk en sann oversvømmelse av ofte elendige, hjelpeløse mennesker som det gjaldt å berge frem. Vår komite bestod av mig for Hjemmenes vel og Henny Dons for K.F.U.K. Snart var det inntegnet 30 damer og herrer som talte fremmede sprog og som stillet sig til tjeneste. Flere av dem var selv nettopp kommet hjem fra utlandet og kunde berette om fantastiske eventyr. Nu blev arbeidet opdelt og organisert, og i vår kjære Johanne Schubarth, som også var kommet "flyktende"

hjem, fikk vi en verdifull sekretær. Den første september begynte arbeidet. Femten av våre folk stod sent på kvelden nede på bryggen og ventet på "Eskimo" som kom fra London. Og ut myldret det bla. Mennesker som skulde videre med ekstratog til Stockholm kl. 12 og som ikke hadde smakt mat på lenge.

Marie Michelet i "Minner og tidsbilleder" side 359